

El moment polític que estem vivint

Dij, 27/09/2012 per Jesús Renau

[Visió positiva](#)

Estem vivint uns moments polítics i socials carregats de molta intensitat. En la major part de converses tots els “camins porten a Roma” Entenent Roma ara i aquí pel nostre país, o la nostra nació, o el nostre estat i la unió europea. Es barreja emotivitat, sentiments a dojo, indignació i grans interrogants. Són temps, però, de discerniment, de valoració i de cercar clarividència en el pensament i en la consciència personal, i no diguem en el diàleg sincer i obert..

Hi ha una jerarquia de valors. No tot és igual. La saviesa mostra que una ment ben assenyada sap distingir la jerarquia de valors en un doble sentit: aquells que per ells mateixos són prioritaris, i aquells que les circumstàncies del moment hem de valorar com importants. El temps passa i hi ha situacions que possiblement no tenen retorn. Segurament la manca de claredat en la forma de valorar és una de les causes de la manca d'encert. Per posar un exemple hem anat entenent que les guerres avui no són un valor com es pensava en altres temps, i que els homes importants i valorats durant segles com Alexandre el Gran o Napoleó no són els models per a la nostra societat..

Com ordenar des de consciència la justícia social, el bé comú, els drets de tota persona humana, els drets dels pobles, la cultura, l'esport, la moral econòmica i fins el bon gust per els menjars ben fets? Evidentment el més fàcil és defugir d'aquesta recerca i deixar-se conduir per la majoria del moment. És una forma de renunciar en part a la nostra raó, i a aquella fe i que posa l'amor com el suprem sentit de 'existència.

Mirant ja al nostre país el que primordialment voldríem és la seva alliberació en ordre a la justícia social, a l'atenció preferencial pels sectors més pobres i malparats, al respecta a altres cultures germanes, la valoració de l'espiritualitat i la cultura, la capacitat de diàleg, ... més que els grans èxits sumptuosos, la creença de que som els millors, l'excel·lència de les minories que han gaudit de grans oportunitats, la malaltissa comparació amb altres pobles i tota mena suficiència. No és que aquestes darreres realitats no admetin una interpretació positiva,, sinó que no són tan importants com les primeres i moltes vegades les dificulten.

Una Catalunya lliure ho ha de ser de cara al bé comú, a la llibertat i pluralitat de pensament i opinió, al benestar per a tothom, a un apropament amable i just als que han vingut a guanyar-se el pa. Una Catalunya lliure valora i estima als pobles d'Espanya, les seves cultures i les virtuts de la gent. Mai ha d'anar a la contra, i sempre a la comunicació des de la igualtat i la lleialtat. Si no té aquetes condicions, aquets valors, o al menys camina en aquesta direcció, ... de quina llibertat parlem? Certament no de la nostra.